

ПРІОРИТЕТИ ПРАВА І СВОБОДИ ЛЮДИНИ ЯК ПРИНЦИП ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Права і свободи людини і громадянина є однією із найважливіших суспільних цінностей, головним об'єктом більшості конституційно-правових відносин.

Кожній людині має бути забезпечена можливість користуватись основними правами і свободами. Держава зобов'язана гарантувати реальне здійснення цих прав і свобод усіма доступними їй засобами.

Положення Конституції України про права і свободи людини й громадянина повністю узгоджуються з відповідними положеннями ратифікованих Україною міжнародних правових актів — Загальної Декларації прав людини (1948 р.), Міжнародного пакту про економічні, соціальні та культурні права (1966 р.), Міжнародного пакту про громадянські та політичні права (1966 р.), Факультативного протоколу до Міжнародного пакту про громадянські та політичні права (1966 р.), Європейської конвенції з прав людини (1950 р.) Громадянські (особисті) права і свободи людини та громадянина становлять основу правового статусу, вони закріплені в найбільшій кількості статей Конституції України. До них належать право на життя, свободу і особисту недоторканність; недоторканність житла; охорону приватного життя; таємність листування й телефонних розмов, поштових, телеграфних та інших повідомлень; захист приватного життя особи; користування рідною мовою, а також свобода пересування й вибору місця проживання, свобода совісті.

Перелічені громадянські права і свободи в конституційному праві мають певні особливості: по суті вони є невіддільними, природними правами людини, тобто правами кожного і не пов'язані безпосередньо з належністю до громадянства країни; вони включають право на охорону гідності особи, що покладає відповідні обов'язки на державу та інших громадян і передбачає певну етику й законність поведінки державних службовців, їх уважне, чуйне ставлення до людей, що відповідає правовим приписам, а також вимоги до членів суспільства не порушувати права і свободи інших; особливо значущими і найвразливішими є права щодо недоторканності особи, її житла, приватного життя, таємності листування, телефонних розмов, поштових, телеграфних та інших повідомлень.

Термін «права» передбачає конкретні напрями діяльності людини, тобто вказує міру її можливої поведінки, закріплену в нормативно-правових актах (право на працю, право на освіту та ін.). Права гарантуються, забезпечуються державою.

Термін «свободи» підкреслює широкі можливості людини, не позначає конкретних результатів, а націлює на самостійний вибір індивідом варіанта своєї поведінки (свобода слова, свобода преси, свобода договору та ін.). Зазвичай гарантією свобод є лише невтручання держави у сферу їх реалізації.

Поліція повинна сприяти утвердженню й закріпленню у правоохоронній діяльності таких базових положень — принципів правозабезпечення, на яких побудована вся система захисту прав людини. До них належать:

- непорушність основних прав та свобод людини, які належать їй від народження і за правом народження;
- визнання гідності і значущості людини;
- забезпечення прав людини як основний обов'язок правоохоронних органів;
- утвердження в діяльності людей свободи слова, пересування, совісті, охорони особистого і сімейного життя;
- сприяння судовому захисту кожного порушеного права;
- рівність усіх осіб перед законом у процесі вирішення конфліктних ситуацій;
- визнання особи, держави і її органів рівними суб'єктами у вирішенні спорів;

— забезпечення контролю з боку осіб і їх об'єднань за здійсненням правоохоронними органами (в тому числі органами внутрішніх справ) своїх повноважень щодо забезпечення прав людини;

— відповідальність працівників правоохоронних органів перед населенням за процес забезпечення прав людини;

— невтручання правоохоронних органів у регулювання громадського життя людини поза межами, передбаченими нормативними актами .

Однак, перш за все, працівник органів внутрішніх справ повинен керуватися у своїй професійній діяльності принципом пріоритету прав і свобод людини та громадянина, який закріплений в Конституції України.

Кожний працівник Національної поліції України повинен розуміти, що не можливо навести лад в державі самому порушуючи закон, та права людей. Тому перш ніж прийняти будь яке рішення поліцейський повинен розуміти чи не порушить він права і свободи людини. Кожний поліцейський виконує Закон України про Національну поліцію в я кому в 2 розділі Ст.6 та 7 чітко вказано:

Стаття 6. Верховенство права

1. Поліція у своїй діяльності керується принципом верховенства права, відповідно до якого людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави.

2. Принцип верховенства права застосовується з урахуванням практики Європейського суду з прав людини.

Стаття 7. Дотримання прав і свобод людини

1. Під час виконання своїх завдань поліція забезпечує дотримання прав і свобод людини, гарантованих Конституцією та законами України, а також міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, і сприяє їх реалізації.

2. Обмеження прав і свобод людини допускається виключно на підставах та в порядку, визначених Конституцією і законами України, за нагальної необхідності і в обсязі, необхідному для виконання завдань поліції.

3. Здійснення заходів, що обмежують права та свободи людини, має бути негайно припинене, якщо мета застосування таких заходів досягнута або немає необхідності подальшого їх застосування.

4. Поліцейським за будь-яких обставин заборонено сприяти, здійснювати, підбурювати або терпимо ставитися до будь-яких форм катування, жорстокого, нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження чи покарання.

У разі виявлення таких дій кожен поліцейський зобов'язаний негайно вжити всіх можливих заходів щодо їх припинення та обов'язково доповісти безпосередньому керівництву про факти катування та наміри їх застосування. У разі приховування фактів катування або інших видів неналежного поводження поліцейськими керівник органу протягом доби з моменту отримання відомостей про такі факти зобов'язаний ініціювати проведення службового розслідування та притягнення винних до відповідальності.

У разі виявлення таких дій поліцейський зобов'язаний повідомити про це орган досудового розслідування, уповноважений на розслідування відповідних злочинів, вчинених поліцейськими.

5. У діяльності поліції забороняються будь-які привілеї чи обмеження за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовною або іншими ознаками.

Тому підсумовуючи, прийдемо висновку, що все що стосується прав і свобод людини чітко прописано в Конституції України, що стосується принципів діяльності поліції в ЗУ «Про Національну поліцію», залишилось тільки реалізовувати закони та інші нормативно-правові акти які регламентують діяльність Національної поліції України. А особи повинні не забувати, що крім прав вони мають обов'язки.

Основні обов'язки людини і громадянина - це закріплені в Конституції України вимоги, які пред'являються кожній людині та громадянину, аби він діяв певним, чітко визначеним конституційною нормою чином (або утримувався від вчинення відповідних дій) для забезпечення інтересів суспільства, держави, інших людей і громадян; недотримання ж цих вимог тягне за собою юридичну відповідальність. Основні обов'язки є складовою частиною правового статусу особи і забезпечують нормальне функціонування держави та життєдіяльність суспільства.

У першу чергу, треба підкреслити, що як форма та спосіб організації суспільства, держава несе відповідальність перед своїми громадянами, за забезпечення та охорону можливості реалізації прав і свобод.

Список використаних джерел:

1. Вербенський М. Г. Передне слово // Запровадження у Міністерстві внутрішніх справ України системи управління якістю: проблеми і перспективи : зб. матер. наук.-практ. конф. / М. Г. Вербенський ; упоряд. : В. В. Столбова, О. Г. Циганов ; за заг. ред. О. Н. Ярмиша. — К. : ДНДІ МВС України, 2008. — С. 6.

2. Негодченко О. В. Забезпечення прав і свобод людини органами внутрішніх справ: організаційно-правові засади : дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.07 — Теорія управління; адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право / О. В. Негодченко. — Х. : НУВС, 2003. — С. 293.

3. Кравцов А. С. Принцип пріоритету прав і свобод людини та громадянина в сучасному адміністративному праві України: поняття та сутність / А. С. Кравцов // Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності. — 2009. — № 2. — С. 141..

4. Негодченко О. В. Деякі організаційні аспекти визначення механізму забезпечення реалізації прав, свобод і обов'язків людини й громадянина / О. В. Негодченко // Вісник Запорізького юридичного інституту. — 2003. — № 2. — С. 9—16.

Курсант 1-го курсу ННІ №2 НАВС

Павлова Анастасія Вячеславівна

МОНАРХІЯ ЯК ФОРМА ПРАВЛІННЯ. ВИДИ МОНАРХІЙ

Важливість даної теми зумовлена тим, що і на сьогоднішній день, незважаючи на те, що республіка є історично більш прогресивною формою правління (суперечка між вченими з цього приводу триває), число монархій залишається досить великим. Дана тема також дуже актуальною в сучасних політичних умовах, тому що все голосніше лунають голоси прихильників відродження монархії в Болгарії, Румунії, Росії і т.д., але не всі з них мають уявлення про особливості даної форми правління[1]. Метою даної роботи є дослідження монархії як форми правління та її видів.

Устрій, лад держави характеризують її форми, в яких визначена організація і принципи функціонування верховної влади, структура і порядок взаємовідносин вищих державних органів, службових осіб і громадян. Традиційно форма держави включає форму правління, форму територіального (державного) устрою і форму політичного режиму. Політичні форми сучасних держав склалися протягом століть. Розрізняють дві основні форми правління: монархія і республіка[2].

Монархія (від грец. monarchia — єдиновладдя, єдинодержавність) — форма управління державою, за якою найвища влада цілковито або частково зосереджена в руках єдиної особи - монарха. Даний термін був введений Арістотелем. Монархів офіційно називають по-різному: царями і царицями, імператорами й імператрицями, великими князями й княгинями, принцями і принцесами тощо. Історично дана форма правління виникла за різних обставин: могла вирости з племінного союзу, і тоді монархом стає вождь племені чи союзу племен; монархом міг стати полководець або верховний священик релігійного культу; внаслідок державного перевороту. З часом посада монарха стає спадковою - утворюються монархічні династії[3].

Монархічні форми правління :